

လုံ : ချ င် : ဝတ္တ | သ န်

မြန်မာ

နှင်းတောင်ဖျားမှပန်းသစ္စာ

ပ န် : ချိ သိ န် : ဂ ရှု ကြည်

အခန်း (၁)

အိပ်မက်စွမ်းအားရှင်

မိုးပျံ့ယျာဉ်ကြီးလည်း မလိုချင်တော့ဘူး။

ရေစက်တွေ သီကုံးပြီး ပုလဲကုံးအနေနဲ့ လည်း မဆွဲချင်ဘူး။

နှင်းပွင့်တွေလို လင်းလက်တဲ့ စိန်သရဖူဆောင်းပြီး အရှင်သခင်မအ
နေနဲ့ လည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး။

ဒီလောကကြီးမှာ ပိုင်စိုးမှုတွေ၊ ချမ်းသာမှုတွေနဲ့ လိုတာရတဲ့ ဘဝမှာ
နေမပျော်တော့ဘူးကွယ် ...

မနေ့က မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ကလေးကိုပဲ လိုချင်တယ်။

အဲဒီလို အိပ်မက်မျိုးတွေ ထပ်ခါထပ်ခါ မက်နေချင်တယ်။ အိပ်မက်
ကလေး ပြန်ပေးပါလား ...

အိမ်စည်ရှင်သည် ကတ္တီပါခေါင်းအုံးကလေးကို အားပါးတရဖက်
ထားရင်းက ပူနွေးဆဲ လက်ချောင်းလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်မိသည် ။
တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်မိ၏။

"ဟင့်အင်း ... မတူဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မတူဘူး"

အားမလို အားမရ ညည်းညူပြီး လက်ချောင်းလေးများကို ပါးနှင့်ကပ်ထားရင်း မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။ သူ၏ လက်ချောင်းများမှာ သန်မာလျက် အားအင်အပြည့်နှင့် ခွန်အားများစွာ ရှိနေသည်။ ။

သူ့လက်ချောင်းများ ၏ ဆုပ်ကိုင်မှုကို ခံရသော မိမိ၏ လက်ချောင်းလေးများမှာ နွေးထွေးလျက် ကြောက်စိတ်များ လွင့်စဉ်ပြီး အားကိုးအားထားစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက် နွေးထွေးလာသော မိမိလက်ချောင်းများက သူ့လက်ချောင်းများကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လာသည် အထိ စွမ်းအားကြီးမားလှသော သူ၏ ပုံရိပ်ကို တဖြည်းဖြည်း မြင်ယောင်လာကာ -

ရှက်စနိုးနှင့် ပြုံးတုံ့လေးလုပ်ပြီး မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားမိသည်။ ။

ဘယ်ဘက်လက်က မိမိအားဆွဲ၍ ညာဘက်လက်နှင့် ချုံနွယ်များကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပေးပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင်လာသော သူ့အား ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်၍ မရပေ။

သူနှင့်အတူ လျှောက်ရသောလမ်းတွင် သစ်ပင်အုပ်များ၊ မြက်တောရှည်ကြီးများ၊ စမ်းရေအေးလေးများကို ဖြတ်ကျော်လျက် သာယာစွာ တေးသီချင်းကို သီကျူးနေသော ငှက်ရောင်စုံများ၊ လှပသော တောပန်းလေးများကြားတွင် ဝဲပျံနေကြသော လိပ်ပြာငယ်လေးများကို လွတ်လပ်စွာဖြင့် လိုက်ဖမ်းရင်း သီချင်းအော်ဆိုရလျှင် -

"အို ဒါတွေဟာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲက စုံတွဲသီချင်းဆိုနေကြတာပဲ၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဟီဟီ ..."

"ဟဲ့ ရွှေစည်ရှင်လေးရယ် တစ်ယောက်တည်းပြီးပြီး ဘာတွေများ အရှူးထနေရတာလဲ၊ ခက်ပါဘိ၊ ဘာမှ ပူပင်သောကမရှိဘဲနဲ့ စိတ်ရှူးထနေရ

သလားကွယ်"

ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး အိပ်ရာထဲမှ အလူးအလဲထလိုက်၏။
ဒေါ်ကြီးခင်နှောင်းကို တွေ့ရသောအခါ နှုတ်ခမ်းလေး ချွန်လိုက်ပြီး -

"အိုး နှောင်းနှောင်းကလည်း စည်ရှင်က ငိုနေရမှာ လား၊ ပျော်တော
င်ပျော်စရာ ကောင်းနေသေးတယ်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ တိုးတိုးပြောစမ်းပါ စည်ရှင်လေးရယ်၊ သူများ တွေ
ကြားသွားမှ ဖြင့် ဒုက္ခပါပဲ၊ အိမ်မှာ လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကလေးဆ
န်ဆန် နေလို့ မရဘူးလေ၊ မေမေကြီး ဆူနေပါ့မယ်၊ ခဏလေး
သည်းခံပြီး နေလိုက်ပါဦး ကလေးရယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ပြန်ကြ
မှာ ပဲ"

"ဟာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်တာ ..."

အိမ်စည်ရှင်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်အိပ်ချ
လိုက်၏။

"အို သိပ်ခက်တာပဲ နှောင်းနှောင်းရယ်၊ စည်ရှင်က ဒီမြို့ကို လိုက်
လာတာ မရောက်ဖူးလို့ တမင်လည်ချင်လို့ လိုက်လာတာ၊ အမင်္ဂလာနဲ့
တိုးနေတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ လူတစ်ယောက် အတွက်ကို မျက်နှာငယ်နဲ့
ဝမ်းနည်းဟန်ဆောင်နေရတာ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ အိမ်ပြန်
ချင်တယ်၊ နှောင်းနှောင်းနဲ့ စည်ရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အတူတူပြန်မ
ယ်လေ"

နှောင်းနှောင်း၏ ပခုံးပေါ်မေးတင်ကာ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့လေး တောင်းဆိုလို
က်သောအခါ နှောင်းနှောင်းမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး -

"ကလေးရယ် ... ကလေးက မငယ်တော့ဘူး၊ အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်

ရှိပြီလေ၊ ကလေးသိပ်မဆန်နဲ့ တော့ကွယ်၊ ကလေးစိတ်ထင်ရာ လိုက်လုပ်လို့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ကလေးက ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးရမယ်လေ"

နှောင်းနှောင်းသည် အိမ်စည်ရှင်၏ ခုတင်ဘေးတွင် နူးလေးထောက်ကာ မိမိပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှေးတင်ထားသော အိမ်စည်ရှင်အား တယုတယလေး ပွတ်သပ်ပေးရင်းက တတွတ်တွတ် ချောမြူနေသည်။

"အခု နေ့လယ်ဘက်ကြီး အပြင်ထွက်လည်တာ လူမြင်လို့ မကောင်းသေးဘူး၊ ညနေကျမှ အညောင်းပြေဆိုပြီး လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့၊ နှောင်းနှောင်းနဲ့ ကလေးနဲ့ အတူတူလျှောက်မယ်လေ၊ ဟိုးကတောင်ကြောဘက်ကို လျှောက်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ကလေးက လွတ်လွတ်လပ်လပ် အော်လိုက်ပေါ့၊ သီချင်းတွေလည်း အော်ဆိုလို့ ရပြီနော်"

"တကယ်နော်၊ တကယ်အော်ရမှာ နော်၊ နှောင်းနှောင်း တကယ်လိုက်ပို့ပေးမှာ နော်၊ မပို့ပေးရင် စည်ရှင်ဘာသာ ထွက်သွားမှာ ပဲ"

"အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ နှောင်းနှောင်းထွက်ပြေးရပြီပဲ၊ ပြေးတာမှ ရိုးရိုးမပြေးရဘူး ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးရမှာ သိရဲ့လား"

"ခေါင်းနဲ့ ပြေးရမှာ ၊ နှောင်းနှောင်းပြေးတတ်လား၊ ပြေးပြစမ်းပါ၊ စည်ရှင် မြင်ဖူးချင်လို့ ထထ"

အိမ်စည်ရှင်သည် အိပ်ရာမှ အလူးအလဲထပြီး နှောင်းနှောင်းလက်ကို ဆွဲထူကာ တောင်းဆိုလိုက်သည်။

"သွားတတ်တာပေါ့၊ စည်ရှင်လေးရယ်၊ ငယ်ငယ်ကဆို ထဘီခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြီး လက်နဲ့ လမ်းလျှောက်တာ

"ကြည့်စမ်း ... နှောင်းနှောင်း ငယ်ငယ်က အဲဒီလောက်ဆော့တာ၊ စည်ရှင် နည်းနည်းလေးဆော့တာကို ပြောကြတယ်၊ လုပ်ပြ လုပ်ပြ"

အိမ်စည်ရှင်က ခြေလေးဆောင့်ကာ ပူဆာလိုက်သဖြင့် နှောင်းနှောင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ အောက်မှာ လူကြီးတွေနဲ့ ကလေးရဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ နှောင်းနှောင်းတို့ က လယ်သမား ချောင်းသမား မျိုးရိုးတွေ၊ နှောင်းနှောင်းတို့ ကျွမ်းထိုးနေလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စည်ရှင်တို့ က ဆွေကြီးမျိုးကြီး မင်းမျိုးနွယ်တွေ၊ ရာဇဏူန္ဒြေနဲ့ နေရတယ် ကလေးရဲ့ "

"ဟာ အဲဒါပုံပြင်တွေထဲမှာ ပဲ ရှိတော့တာ၊ ကျန်ခဲ့ပြီလေ၊ နှောင်းနှောင်းရယ် စည်ရှင် ငြိမ်ငြိမ်ကြီးနေလို့ မရပါဘူး၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပဲ နေချင်တယ်၊ ဒီလိုအိမ်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး လူကြီးတွေရှေ့မှာ အရပ်လို ခေါင်းညိတ် နေရတာကို သိပ်မုန်းတာပဲ၊ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုနှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့ လူကြီးက စည်ရှင်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာ မကြိုက်ပါဘူး"

အိမ်စည်ရှင်သည် ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးလုပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လှည့်ထွက်လာလိုက်၏။ ဒီပြတင်းပေါက်ကနေ တောင်တန်းကြီးများ၊ သစ်တောကြီးများကို ငေးမျှော်ကြည့်နေရသည် မှာ နှစ်ရက်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။

"ဟင် ..."

ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။

အဝေးကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ခြံဝင်းထဲတွင် ခုံများ ခင်းနေကြသော

အလုပ်သမားများကို အမှတ်မထင် မကြည့်မိဘဲ ထားထားလိုက်သည်။ ။

သို့ရာတွင် မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက်က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမှန်း သတိထားမိလိုက်၍ ထိုမျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်မိလိုက်သောအခါ ...

"ဟင် လူကြီးကိုက ..."

"ဟဲ့ စည်ရှင်"

ရှက်သလိုလို အမြင်ကတ်သလိုလိုနှင့် မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ လျှာထုတ်ပြောင်ပြလိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ အမြဲလိုလို တည်လွန်းသော ထိုလူကြီးက နှုတ်ခမ်းလေးတွန်းကွေးကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

"ကလေးရယ် ဦးဘရန်ကို ဘာလို့ ပြောင်ပြရတာလဲ၊ အဲဒါ ကလေးရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းလေ၊ ကလေးက ပမာမခန့် မလေးမစားမလုပ်ရဘူးကွဲ့။"

"ဘုရားရေ အဲဒီနှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့ လူကြီးကို လင်တော်ရမှာ ၊ ဟာ ... ဒီလူကြီးက စည်ရှင်ဦးလေးအရွယ် ... ဂူး ... ဂူး"

အိမ်စည်ရှင် စကားမဆုံးမီတွင် နှောင်းနှောင်းက ပါးစပ်ကို လက်နှင့် အတင်းလိုက်ပိတ်လိုက်သဖြင့် စကားဆက်ပြောမရတော့ပေ။ ။

"ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားကို ပြောရလားကလေးရယ်၊ နှောင်းနှောင်း မဆုံးမလို့ ဆိုပြီး မေမေကြီးက နှောင်းနှောင်းကိုဆူမှာ ကလေးရဲ့ ၊ ဦးဘရန်က တခြားလူမှ မဟုတ်တာ"

နှောင်းနှောင်းသည် အိမ်စည်ရှင်ကို ပြတင်းပေါက်မှ ဖယ်ခွာ၍ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ။

ဤအိမ်၏ အရှင်သခင်အား ပြောင်ပြရဲသော အိမ်စည်ရှင်အတွက်

ကြက်သီးထသွားသည်။ ။

အိမ်စည်ရှင်က ငိုမဲ့မဲ့နှင့် -

"စည်ရှင်ကို ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ခွင့်တောင် မပေးတော့ဘူးလား
နှောင်းနှောင်းရယ်"

"ကလေးက ဦးဘရန်ကို ဘာလို့ ပြောင်ပြရတာလဲ၊ အဲဒါ ကလေးရဲ့
ခင်ပွန်းလောင်းလေ၊ ဖေဖေကြီးရဲ့ တပည့်ရင်းကွဲ့၊ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ
ရမယ်လေ"

"ဟင့်အင်း စည်ရှင်မှ အဲဒီလူကြီးကို မကြိုက်တာ၊ စည်ရှင်တော့ သေ
မှာ ပဲ၊ ကောင်းတယ်၊ အခု အသုဘပေါ်လို့ ပွဲပျက်သွားပြီ၊ ကောင်းတယ်
... သိပ်ကောင်း"

"ဟဲ့ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူများ တွေ ကြားကုန်တော့မယ်"

နှောင်းနှောင်းက စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အခန်းတံခါးကို ပြေးပိတ်လိုက်
သည်။ ။

"ပျက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရက်ရွှေ့တာပါကွယ်၊ သူ့ဦးလေးဆုံးသွားလို့
ရက်ရွှေ့လိုက်ရတာ၊ ဒီလိုဆုံးသွားတာဟာလည်း စည်ရှင်လေးကြောင့်
ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေကြီး မေမေကြီးတို့ က မျက်နှာ
ပျက်ရပြီး အသုဘကိစ္စကို အစအဆုံး ဝိုင်းကူပေးနေရတာပေါ့၊ ဒါကို က
လေးက နားလည်ရမှာ ပေါ့ကွယ်"

"သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲ၊ လူမှုရေးတွေ နားလည်မှုတွေနဲ့ "

အိမ်စည်ရှင်က စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ညည်းညူပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့
ပစ်လွဲချလိုက်ပြီး မှောက်ခုံအိပ်ကာ -

"ဖေကြီးက စည်ရှင်ကို ချုပ်ချယ်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဖေကြီးနဲ့ တိုင်ပြောမယ် ဟင့် ... ဟင့်"

ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ငိုချလိုက်သော အိမ်စည်ရှင်ကြောင့် နှောင်းနှောင်းမှာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ခုတင်ဘေးနား ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း -

"ကလေးရယ် မငိုပါနဲ့ ကွယ် နှောင်းနှောင်းနဲ့ ညနေကျရင် လမ်းလျှောက်လိုက်မယ်လို့ ကတိပေးထားတာပဲ၊ အိပ်အိပ် အခုအိပ်လိုက်နော်၊ နှောင်းနှောင်းပုံပြောပြမယ် ..."

"ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်တဲ့ ၊ အဲဒီဘုရင်ကြီးမှာ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ သမီးတော်လေးတစ်ပါးရှိတယ်"

နှောင်းနှောင်းက အငိုတိတ်သွားစေရန် အိမ်စည်ရှင်ကြိုက်သော ပုံပြင်လေးကို လျင်မြန်စွာ အစပျိုးလိုက်၏။

အိမ်စည်ရှင်က မျက်ရည်လေးများ ရပ်တန့်ကာ နားစွင့်လိုက်သည် ။

"အဲဒီမင်းသမီးလေးကို သိပ်ချစ်လို့ တစ်ပင်တိုင်မြေနန်းမှာ ထားတယ်တဲ့ "

အိမ်စည်ရှင်သည် ခြေသံဖွဖွလေးနင်းပြီး ကားနောက်ခန်းမှ ခိုးထွက်ကာ လမ်းဘေးချုံ့ပုတ်နားတွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်၏။

နှောင်းနှောင်းက လျှို့ဝှက်လေးထဲမှာ ရှူရှူးပေါက်ပြီး ထဘီပြင်ဝတ်

ကက ကားလမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည် ကို အိမ်စည်ရှင်တွေ့ရ၍ ပြုံးစိစိ
လေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ကဲ လူစုံရင် ထွက်မယ်၊ ခင်နှောင်းရောက်ပြီလား"

"ရောက်ပါပြီ"

နှောင်းနှောင်းသည် သူမနေရာကို ကိုယ်ခန္ဓာ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ကြီးနှင့် ထိုင်
ချလိုက်ပြီး ရေဘူးကို မော့သောက်နေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။ ကား
ကဆောင့်ထွက်သွားသဖြင့် နှောင်းနှောင်း ရေသီးသွားသည် ကို သဘော
ကျစွာဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်မိသေးသည်။ ။

တောင်းအေ့စ်ကားလေး၏ နောက်မြီးပိုင်းလေးသည် လမ်းအကွေ့
လေးမှာ ပျောက်သွားတော့မှ ကပျာကယာ ချုံထဲမှ ထွက်ကာ တောလမ်း
လေးထဲသို့ ပြေးဝင် လာလေသည်။ ။

ခုလောက်ဆိုရင် တောင်းအေ့စ်ကားအလယ်ပိုင်း နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံ
ပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်းပေါင်းအိပ်နေသည့် စည်
ရှင်ကို ဘယ်သူမှ သတိထားမိဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံ
မှာ ထိုင်ရင်း စည်ရှင်မေးသမျှ ပြောသမျှကို တတွတ်တွတ် ပြန်ဖြေနေတဲ့
နှောင်းနှောင်းလည်း အညောင်းသက်သာ၍ အိပ်ငိုက်နေဦးမည်။

ကားရပ်စဉ်က နှောင်းနှောင်းက ခြေရင်းမှ နေ၍ သူမခြေထောက်ကို
လှုပ်ကာ တိုးတိုးလေးနှိုးပြီး မေးလိုက်၏။

"ကလေး ကားရပ်တုန်း ရှူရှူးပေါက်လေ"

"ဟင့်အင်း မပေါက်ဘူး၊ အိပ်ချင်တယ်"

"အေးအေး အိပ်အိပ်၊ နှောင်းနှောင်း ဆင်းလိုက်ဦးမယ်"

ရှေ့ခန်းမှ ကားမောင်းသည့် ဦးကြီးနှင့် စည်ရှင်ဦးရီးထွေး၊ ဦးဘရန်
ရှောင်၏ ဦးလေး ဦးဘရန်ဆိုင်၊ ကားအနောက်ခန်းမှ နှောင်းနှောင်းတူမ
အေးစိန်နှင့် ခင်မေတို့ လည်း ငိုက်နေရာမှ အောက်ကို
အသီးသီးဆင်းကြသည်။ ။ အိမ်စည်ရှင်တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့၍ ခေါင်းအုံး
ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပတ်ထားပြီး ဂွမ်းစောင်ပေါ် စောင်ပါးလွှမ်း၍ လူ
အိပ်သလိုလုပ်ကာ ကားပေါ်မှ အသာအယာဆင်းလာသည်။ ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိပေ။ အောင်းထားသမျှ စွန့်ထုတ်
နေ၍ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် အလုပ်များ နေစဉ် အိမ်စည်ရှင်က လမ်းဘေး
ချုံ့ထဲ ဝင်ပုန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အကယ်၍ မိမိအားမတွေ့၍ ပြန်လာရှာ
လျှင် ပြန်လိုက်သွားမည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

နှောင်းနှောင်းနှင့် ကားပေါ်မှ ဦးရီးတို့ လူစုကို မျက်လုံးပြူးထိတ်လန့်
ရုံသာ စခြင်းဖြစ်သည်။ ။

နောက်မှ တောအုပ်ကလေးကိုမြင်၍ ရင်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်စိတ်နှင့်
တောစပ်နားအထိသွားရန် စိတ်ကူးပြီး ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လှလိုက်တာ။ ဒီလို စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် သစ်ပင်ကြီး ချုံနွယ်ကြီးများ ထူ
ထပ်နေသည့် တောတောင်ရှုခင်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးပေ။

"အလွန်အလွန်လှတဲ့ မြင်ကွင်းပဲ"

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီး သစ်ပင်များ ၊ ကျောက်တုံး
လေးများ တွင် ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသော ချောင်းလေးနားသို့ ပြေးဆ
င်း လာလေသည်။ ။

တဒင်္ဂအတွင်း အရာရာကို မေ့ပျောက်သွား၏။ စွယ်တော်ပန်းဖြူ
လေးများကိုတော့သိသည်။ ။ မြေပြန့်မှာ လည်း ပွင့်သည်။ ။ တခြားပန်း

ရောင်စုံများကိုတော့ မသိပေ။

ထူးခြားသည် က သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်တွင် အလေ့ကျပေါက်လျက်ရှိသော သစ်ခွပင်များ နှင့် အပွင့်များက အိမ်စည်ရှင်ကို ဆွဲဆောင်၍ မြူဆွယ်နေလေပြီ။

"ဟင် မြင့်မားလိုက်တာ၊ ဒီနားမှာ လည်း လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ရှိရင် ငွေပေးပြီး သစ်ပင်တက်ခိုင်းမယ်၊ အဲ ... ရှေ့နားမှာ လူသံကြားရသလိုပဲ"

စမ်းချောင်းအောက်နားဆီမှ လူသံသဲ့သဲ့ကြားရသဖြင့် စမ်းချောင်းအတိုင်း လျှောက် လာလေသည် ။

ရေစပ်နားတွင် လူးလျက်ရှိသော ငှက်လေးများကို ငေးမောရင်း ကြည်လင်နေသော စမ်းရေမှာ တည်ငြိမ်စွာ စီးဆင်းနေသဖြင့် လှပသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲလေးများ နှင့် ငါးလေးများ ကူးခတ်နေသည် ကိုပင် တွေ့ရသောကြောင့် အိမ်စည်ရှင် အသည်းယား လာလေသည် ။

"ငသလဲထိုးလေးတွေ ဖမ်းကြည့်မှ ပဲ"

ရေထဲသို့ တဝုန်းဝုန်းပြေးဆင်းကာ ငါးဖမ်းရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

"အမေ့"

တိမ်မလိုလိုနှင့် ခါးလယ်အထိနက်သော ရေ၏ အနက်နှင့် အေးစက်နေသောရေကြောင့် လန့်၍ အော်လိုက်မိသည် ။

"ဟူး ... ငါးတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ အားပါးပါး အေးလိုက်တာ၊ နှောင်းနှောင်းကိုတွေ့ရင် သူ့အပြစ်တင်စကားနဲ့ ပူပင်စကားကို အရင်နားထောင်ဖို့ ထက် အဝတ်လဲပေးဖို့ ကို အရင်ပြောမှ ၊ ချမ်းလိုက်တာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် စောင်ပါယူလာပါတယ်၊ အားပါးပါး အ

လွန်အေးချမ်းတဲ့ မြို့ပါလား"

အိမ်စည်ရှင်က တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ပြီး စမ်းချောင်းလေး အတိုင်း ခုန်ပေါက်ဆော့လာသဖြင့် အင်္ကျီများ ပင် စိုကုန်လေပြီ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဟာ ဒီမှာ အဝတ်တွေတော့ သဲတွေကပ်ကုန်ပါပြီ၊ ဘာလို့ ရေနောက်အောင် လုပ်တာလဲ"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် အလန့်တကြားနှင့် ကြည့်လိုက်ရာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ အမျိုးသားတစ်ဦး အဝတ်လျှော်ပြီး စမ်းရေသဲမှာ ဖြန့်ချ၍ ရေနစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

"အာ ... ဟုတ်လား၊ မတော်လို့ နော်"

"ဒါဖြင့် မင်းအပေါ်တက်တော့၊ ငါ့အင်္ကျီတွေကတော့ မင်းကိုယ်ပေါ်က ထဘီရေတွေ စီးကုန်ပြီ"

"အမယ်လေး အဖြစ်သည်းတာ သာသာလေးများ "

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက ချောင်းထဲကိုနွားဖြတ်လားလို့ တောင် ထင်ရတယ်"

"ဘာရယ် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ လူကိုများ နွားနဲ့ နှိုင်းတယ်၊ နေဦး နှောင်းနှောင်းလာမှ တိုင်ပြောမယ်"

အိမ်စည်ရှင်မှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားပြီး မိမိကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာသည့် နှောင်းနှောင်းအား သတိရသွားပြန်သည်။

။

"ဟင် နှောင်းနှောင်းတို့ "

ထိုအခါမှ အိပ်မက်မှ ပုတ်နှိုးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ အလန့်တကြား ဟိုဟို

ဒီဒီကြည့်ကာ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟင် ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်"

စောစောက တွေ့တွေ့ချင်းအသွင်မှာ ခုန်ပေါက်မြူးထူးလျက် ရေဆော့နေပြီး နောက်တော့ ဒေါသနှင့် နှုတ်ခမ်းချွန်ကာ ရန်တွေ့သည်။ ။ ခုတော့ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွား၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"စည်ရှင် အိမ်မပြန်တတ်တော့ဘူး၊ မသွားတတ်တော့ဘူး၊ စည်ရှင်ကို သူတို့ လာလည်း မခေါ်ကြဘူး၊ စည်ရှင်ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ နှောင်းနှောင်း ... နှောင်းနှောင်း"

"ဟာ မယ်မင်းကြီးမ အသံပြန့် အော်ငိုနေပြန်ပြီ၊ သူများ တွေကြားရင် အထင်လွဲကုန်တော့မှာ ပဲ၊ နင် ဘယ်ကလာတာလဲ"

ထိုအခါ အိမ်စည်ရှင်က မျက်ရည်များကို ကပျာကယာသုတ်လိုက်ပြီး ထိုသူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်မိ၏။

"အဲဒီလောက်ကြီး မကြည့်ပါနဲ့ ဗျာ"

အကြည့်ခံရသူလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲနီသွားသည်။ ။ ကြည့်သူကလည်း ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲပြီး ရှက်ရှက်နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ -

"စည်ရှင် မန္တလေးမှာ နေတာပါ"

"ဘယ်ကိုလာတာလဲ"

"မြစ်ကြီးနားကိုပေါ့"

"ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းလား"

"မဟုတ်ဘူး ၊ နှောင်းနှောင်းတို့ အများကြီးပါတယ်"

"သူတို့ က ဘယ်မှာ လဲ"

အိမ်စည်ရှင် အပြောခက်သွားသည် ။ ကားပေါ်မှ ခိုးဆင်း၍ နေခဲ့သူ သည် သာ အပြစ်ရှိသည် မို့ တော်ရုံယောက်ျားသားရှေ့မှာ ကိုယ့်အပြစ် ကို ကိုယ့်ဘာသာမှားမှန်း ဝန်ခံမိသည် ။

"သူတို့ က ကားနဲ့ သွားပြီ"

"ဪ ..."

သူဆက်မမေးတော့ဘဲ သူ့အဝတ်များကို ရေပုံးထဲ ကပျာကယာ ထည့်လိုက်၏။

"နင်ကျန်ခဲ့တာသိရင် ပြန်လာခေါ်မှာ ပဲ၊ နင့်ကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ငါ ဒါတွေကို သွားထားဦးမယ်နော်၊ နင် ခဏလေးစောင့်"

"ငါလည်း လိုက်မယ်၊ ဒီမှာ မနေရဲဘူး"

"သဘောပဲ၊ မြန်မြန်လေးလိုက်ခဲ့"

သူကရှေ့မှ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ထွက်သွားသဖြင့် အိမ်စည်ရှင်သည် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာရသည် ။ သစ်ပင်ကြီးများ နှင့် စမ်းရေအေးလေးနားမှ ဖယ်ခွာ၍ သုံးဖာလုံခန့် သွားမိသောအခါ အရိပ်များ လွှတ်ပြီး မြက်ခင်းပြင်စိမ်းစိမ်းလေးကို လှမ်းတွေ့ရ၏။

"ငါတို့ အိမ်က အဲဒီမြက်တောတွေကိုကျော်ရင် ရောက်ပြီ၊ နင့်ကိုတော့ အလည်မခေါ်တော့ပါဘူး၊ နင့်ခြေလှမ်းက နှေးနှေးနဲ့ အကြာကြီး သွားနေရမယ်၊ ဒီတော့ နင့်အိမ်ကိုပဲ ငါလိုက်ပို့ပါ့မယ်"

"ငါ့အိမ်က မန္တလေးမှာ ပဲ"

"နင် ဒီကိုအလည်လာတာဆိုရင် တည်းမယ့်အိမ်ကိုတော့ သိမှာ ပေါ့"

"မသိဘူး"

"ဟင် ... သေဟ"

သူနဖူးကိုသူ ရိုက်လိုက်ရင်းက တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည် ။ အိမ်စည်ရှင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

"စည်ရှင်ကို မြစ်ကြီးနားသွားလည်ဆိုလို့ လိုက်လည်တာလေ၊ မြစ်ကြီးနားကနေ ကားနဲ့ လာကြိုပေးတယ်"

"ဒါဖြင့် မင်းမရောက်ဖူးလို့ တည်းတဲ့ နေရာမသိရင်တော့ မင်းတည်းမယ့် အိမ်ရှင်လင်မယားနာမည်တော့ သိရမှာ ပေါ့နော်"

အိမ်စည်ရှင် တွေဝေသွားသည် ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့နှင့် ဦးဘရန်ရှောင်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်လာသည် ။

"ကဲ စဉ်းစားမနေနဲ့ တော့၊ သူတို့ က မြစ်ကြီးနားသွားမယ်ဆိုတော့ မင်းကိုပြန်လှည့်ရှာတာနဲ့ ဆိုရင် တောင်တက်လမ်းကို မိမှာ ပဲ၊ တို့ တောလမ်းက လိုက်မယ်၊ နည်းနည်းတော့ ကြမ်းမယ်၊ ပင်ပန်းမယ်နော်"

သူသည် အဝတ်ဖြူစပို့ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကို မြက်ပေါ်လွှားတင်လိုက်ပြီး

-

"ဟေး ဟေး ဟေး"ဟု အော်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ လည်း သဲ့သဲ့လေး ထွက်လာ၏။ "ဟေး ... ဟေး ... ဟေး"

"ကဲ လာ ... သွားကြမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့မှ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ထွက်သွားသည် ကို အိမ်စည်ရှင်က အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လိုက် လာပြီး -

"ခုနက ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဘာလုပ်လို့လဲ"

"ဟေး ... ဟေး လို့ အော်တာလေ"

သူက အိမ်စည်ရှင်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ယခုမှ လူ့လောကသို့ရောက်ပြီး စပ်စုနေသည့် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးကဲ့သို့သော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ငါသွားစရာရှိလို့ ငါ့အဝတ်တွေကို လာယူခိုင်းတာ"

"ဪ ... ရှင်တို့ ရွာက လူအများကြီးပဲလား"

"အေးပေါ့၊ လေးငါးဆယ်လောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့"

"ရွာက တဲအိမ်လေးတွေလား"

"အေး"

စပ်စုလွန်းသည် ဟု ထင်ကာ တိုတိုပြတ်ပြတ် "အေး"ဟု စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြောလိုက်သည် ကို အိမ်စည်ရှင်က နားမလည်ပေ။ သူသိလိုသည်ကိုသာ ဆက်မေးနေပြန်၏။

"ဒါဖြင့် ရွာသူကြီးဆိုတာ ရှိမှာ ပေါ့နော်၊ ရှင်တို့ က စပါးပင်တွေ စိုက်ကြတာလား"

"စပါးပင်တွေ မစိုက်ဘူး၊ မြက်ပင်တွေစိုက်တယ်ဟေ့၊ တွေ့လား အဲဒီမှာ မြက်ပင်တွေ"

"ဟင် မြက်ပင်စိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ရွှေပြောသည် ကို အိမ်စည်ရှင်က တကယ်ထင်၍ မေးလိုက်သဖြင့် သူက အိမ်စည်ရှင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ "နင့်ကို စားခိုင်းမလို့"ဟု ပြောရန်ပ

င် ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် မိန်းကလေး၏ ပုံစံက အမှန်တကယ် နားမလည်သည့်အ
သွင်မို့ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချကာ -

"ငါ့နှယ်နော် လမ်းပျောက်နေတဲ့ ကလေးကို လိုက်ပို့ပေးနေရသလိုပဲ
"

"ဟင် ဘာလို့ မြက်ပင်တွေ စိုက်ရတာလဲ"

"နွားကျွေးဖို့ ပေါ့"

သနားသဖြင့် စကားကို လျှော့ချလိုက်သည်။ ။ ဤသည် ကို အိမ်စည်
ရှင်က လေးလေးနက်နက်ကလေး စဉ်းစားနေလိုက်၏။

"ဪ နွားကျွေးဖို့ အတွက် မြက်စိုက်ရတာကိုး၊ ဟင်း ကျောင်းစာ
တွေထဲမှာ တော့ တစ်ခါမှ မသင်ဖူးပါဘူး"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည် ကို အိမ်စည်ရှင်က မျက်လုံး
လေး ကလယ်ကလယ်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူက ငုံ့အကြည့်နှင့် မျ
က်လုံးနှစ်စုံတို့ လမ်းခုလတ်တွင် ထိပ်တိုက် တွေ့သွားကြသည်။ ။

ထိုအခါ အိမ်စည်ရှင် ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွားပြီး ထူးကဲ
သော ခံစားမှုမျိုးကြောင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် သွားဖို့ပြကာ တုန်
ယင်သောလေသံနှင့် -

"မြက်စိုက်တာ ထူးဆန်းလို့ ပါ"

"မင်းတို့ မန္တလေးမှာ လည်း မြက်စိုက်လား"

"မရှိပါဘူး၊ စပါးပင်တို့ ဂျုံတို့ ပဲရှိတာ၊ မေမေကြီးတို့ ကတော့ ပဲပင်

တွေစိုက်ခိုင်းတယ်။ ဟာ ... ဟိုမှာ ... ငှက် ... ငှက် လှလိုက်တာ"

အာရုံက ငှက်ကလေးများ ဘက်သို့ လွှဲပြောင်းသွားပြီး ခုန်ပေါက်မြူး ထူးစွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

"အဲဒါ ဘာငှက်လဲ၊ အမောက်ကလေးနဲ့ ဒေါင်းလေးလား"

"ရစ်ငှက်ထင်တာပဲ၊ ငါ မမြင်လိုက်ဘူး၊ ကဲ ... မြန်မြန်လာ၊ ကားမီ အောင်လို့ လာ၊ နင့်ဘာသာနင် တောသုတေသန လုပ်ချင်ရင် သက်သက် လာလုပ်၊ အခု ကားမီဖို့ အရေးကြီးတယ်"

အမှတ်တမဲ့ပြောပြီး အိမ်စည်ရှင်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ရာ အိမ်စည်ရှင်သည် ကယောင်ကတမ်းနှင့် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေ သူပမာ လိုက်ပါ လာလေ၏။

သူမအာရုံထဲတွင် ငှက်ကလေးများ ၊ တောပန်းကလေးများ နှင့် သစ်ပင်ကြီးများ လည်း မရှိတော့ပေ။

ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါလျက် လက်ဖျားခြေဖျားများ အေးစက်၍ လာလေသည် ။

"ဘုရား ဘုရား ... ငါဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်"

တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော ခံစားမှုအတွက် အံ့ဩတွေဝေစွာဖြင့် လိုက်ပါလာသည် ။ မြေကြီးနှင့် ခြေထောက်ပင် ထိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

"နင်နဲ့ ငါ မြက်တောထဲဖြတ်ရမယ်၊ ဒါမှ ခရီးတိုမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ နင်စိတ် မပူပါနဲ့ ၊ ငါရှေ့က လမ်းရှင်းပေးမယ်။ နင် ငါ့ကျောနောက်က ကပ်လိုက် ပေါ့"

သူသည် အိမ်စည်ရှင်လက်ကိုလွှတ်မှ ပုံမှန်အနေအထားနှင့် မြေကြီး

ပေါ်သို့ ပြန်ကျလာသည် ဟု ထင်လိုက်ရသည် ။ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်တွေ့
နေရသော မြင်ပင်ရှည်ကြီးများကို တအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။

"ကဲ သွားစို့"

သူသည် မိုက်ကမ်းစွာဖြင့် မြက်ပင်ကြားထဲ တိုးဝင်လိုက်၏။ ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိဖြစ်နေသော သူ့အား ခြေစုံရပ်၍ ငေးကြောင်စွာ ကြည့်နေမိ
စဉ် -

"ဟေ့ လာလေ၊ အေး ... အဲဒီမှာ အကြာကြီးရပ်နေရင် နင့်ကို အ
ကောင်ရှည် လာပတ်သွားလိမ့်မယ်"

"အင် ..."

ဒီတော့မှ အိမ်စည်ရှင်သည် စွေခနဲ သူ့နောက်ကျောကို ရောက်သွား
သည် ။

ထို့နောက် အားကိုးထိုက်၍ ယောက်ျားပီသသော သူ၏ လက်များက
ဝါးလုံးနှင့်ယမ်းဖယ် ကိုယ်နှင့်တွန်းဖယ်ပြီး မြက်ပင်များကို
ဘေးသို့ယိမ်းစေသည် ။ မြက်ပင်များကလည်း လူတစ်ရပ်ကျော် မြင့်သ
ည် ။

"ဟုတ်ရောဟုတ်ပါ့မလား"ဟူသော သံသယလေး ရုတ်တရက် ဝင်
လာသောအခါ ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။

"တွေ့လား ဟိုတောင်ပေါ်မှာ ကားလမ်းမည်းမည်းလေးကို၊ အဲဒီကို
သွားမှာ "

"နီးနီးလေးပါပဲ"

လှမ်းမြင်နေရ၍ နီးသည် ထင်ပြီး ပေါ့ပေါ့လေး ပြောလိုက်သည် ကို

သူက ပြီးရုံပြီးလိုက်သည် ။ ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောပေ။

"အဲဒီဝါးလုံး ခဏပေး"

အိမ်စည်ရှင်သည် ဝါးလုံးကိုဆွဲယူ၍ မြက်ပင်များကို သူ့အားလေးနှင့် သိမ်းယိမ်းလိုက်သောအခါ မြင်ပင်များက မလှုပ်။ ယိုင်ရုံသာယိုင်ပြီး ပြန် မတ်၍ ထောင် လာလေသည် ။

"ဟင် မလဲပါလား၊ ကဲ မလဲလည်း တိုးဝင်ရင်တော့ ရတာပေါ့"

အိမ်စည်ရှင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝါးလုံးနှင့်ယမ်းပြီး အနည်းငယ်ယိုင်သွားစဉ် တိုးဝင်လိုက်၏။

ခရီးထွက်လျှင် အသားမည်းမှာ စိုး၍ အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ရွေး၍ ဝတ်ပေးခဲ့သော နှောင်းနှောင်း၏ ကျေးဇူးကြောင့် မြက်ပင်များက လက်မှာ မရှုသော်လည်း မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းကို ရှုကုန်သည် ။

"ကျွတ် ..."

သူက အိမ်စည်ရှင်၏ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲကာ လက်ထဲမှ ဝါးလုံးကို အသာယူ၍ -

"မင်းဟာ အပျံသင်စမို့ အန္တရာယ်တွေကို ဘာမှ မမြင်တတ်ဘူး၊ ဒီလိုမြက်တောတွေထဲမှာ အကောင်ရှည်တွေက အေးအေးဆေးဆေး နှပ်နေတတ်တာကွ၊ ငါတို့ က လူသံပေးပြီးမှ သွားရတာ၊ မင်း ဒုက္ခရောက်သွားမယ်"

ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်၍ သူ့နောက်သို့ ကုတ်ကုတ်ကလေး လိုက်လာသည် ။ မြက်ပင်တွေက အမြင်နီးသော်လည်း လျှောက်ရသည် မှာ ဝေးလွန်း၍ ချွေးများ စို့ထွက် လာပြီး မြက်ရှုထားသည့် နေရာက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေ၏။

"မရောက်သေးဘူးလား၊ လမ်းမှားနေသလား"

မောလည်း မော ရေလည်း ဆာလာသဖြင့် နောက်မှ ဂျီကျကာ လိုက်လာလေသည်။ သူက ဘာမျှပြန်မပြော။

"ရှဲ"

ရုတ်တရက် ရှေ့မှ လူးလွန်သံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်း တန့်သွားကာ လက်ကလည်း အလိုလို ဆန့်တန်း၍ အိမ်စည်ရှင်ကို တားလိုက်သည်။

"ဘာလဲ"

"ရှူး"

တိတ်တိတ်နေရန် လက်ညှိုးထောင်ပြပြီး ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို အသာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝါးလုံးနှင့် သိမ်းယမ်းသကဲ့သို့ မြက်ပင်များ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်ပြီး ဘေးဘက်သို့ လှဲသွား၏။ အိမ်စည်ရှင်က မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ ကြီးမားသော သတ္တဝါတစ်ကောင်က လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် သူတို့ ရှေ့ ငါးကိုက်အကွာမှ အဝါနှင့်အမည်းကွက်စပါးကြီးမြွေကြီး ဖြတ်ပြေးသွားသည် ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

"အားပါး နည်းတာကြီးလား"

"ဘာလဲ"

"အကောင်ရှည်လေ၊ နင့်ခန္ဓာကိုယ်ထက်ကြီးမယ်၊ ဒါတောင် အမြီးဖျားပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ပြောတာပေါ့၊ လာ မြန်မြန်"

"လာနေတာပဲ၊ ဒီမြက်တောက ဖြတ်လို့ မပြီးဘူး၊ လမ်းများမှားနေလား၊ ခုနကြည့်တော့ တိုတိုလေး၊ ဒီမှာ လျှာထွက်နေပြီ"

အိမ်စည်ရှင်၏ ချွေးများ ၊ မြက်ပင်ခြစ်ရာများ ၊ ဖုန်များ လူးနေသော
ညစ်တီးညစ်ပတ် ပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ကာ သူ ပြုံးလိုက်ပြီး -

"ဒါဖြင့်လည်း ငါတို့ တောမှာ ပဲ ကျန်ခဲ့တော့လေ"

"အမယ် နေနိုင်ပေါင်"

"ဒါဖြင့် မြန်မြန်လာ"

သူက ဦးဆောင်၍ ရှေ့မှ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် လျင်မြန်စွာ သွားသော
အခါ အိမ်စည်ရှင်မှာ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာရ၏။

"မောလိုက်တာ၊ ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး"

မောနေသော်လည်း နှုတ်ဖျားမှ စူပွပွလေး လုပ်နေမိသည် ။

မြက်ပင်ကြားမှ ထွက် လာပြီးနောက် တောင်ပေါ်သို့ တက်ရပြန်သ
ည် ။ အစတော့ ပြေပြေလေးဟု ထင်ရသော်လည်း တက်ရင်းတက်ရင်း
မတ်စောက် လာလေသည် ။

"ဟ မရောက်သေးဘူးလား"

"မကြားဖူးဘူးလား၊ အမြင်သာနီးပြီး ခရီးဝေးတဲ့ တောင်ဆိုတာလေ
"

"သေတော့မှာ ပဲ၊ နောက် ဘယ်လောက်လျှောက်ရဦးမှာ လဲ"

"မဝေးတော့ပါဘူး၊ မိုင်ဝက်လောက်ပါပဲ၊ မင်းကို ဂိတ်မှာ ထားခဲ့မယ်
၊ အဲဒီကနေ ကားတားစီးပေါ့၊ ကဲ လာ"

သူသည် အိမ်စည်ရှင်၏ အေးစက်နေသော လက်များကို ဆုပ်ကိုင်
အားပေးလျက် ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည် ။

"နင် ဘယ်နှုတ်နန်းလဲ"

"ဆယ်တန်းအောင်ပြီ"

"တက္ကသိုလ်တက်မှာ လား"

"အင်းပေါ့ မတက်လို့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

မောမောနှင့် ရန်တွေ့လိုက်သည်။ သူက ပြုံးလိုက်ရင်း -

"ဒါဖြင့် တောင်တက်အဖွဲ့ထဲဝင်လေ"

"နောက်နေပြန်ပြီ၊ မောလို့ သေတော့မယ်၊ နင်ဝင်ပါလား"

"အင်း စိတ်ဝင်စားသားပဲ၊ ငါသာပညာတတ်ရင် ဝင်မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့လို တောင်တက်ဝတ်စုံတွေ၊ ကြိုးတွေ မလိုဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ ပေါက်ချွန်းနဲ့ တက်သွားမယ်၊ နင်က လေ့လာရေး လုပ်ချင်လို့ တောင်တက်ခိုင်းတာပါဟာ"

"ဒီလို ပြေပြေလေးဆိုရင် ရမှာ ပေါ့၊ နင်ပြောမှ လား၊ ငါလည်း တက်နိုင်တာပေါ့"

"ဟင်း လေကတော့ မလျှော့ဘူး၊ လျှာက တစ်ဝက်လောက်ထွက်နေပြီ၊ ကဲ နားမလား"

"ရေသောက်ချင်တယ်"

"ဪ အေး ခဏ၊ ဒီမှာ ထိုင်"

သူမအား ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုက်ပြီး သူကလှစ်ခနဲ ပျောက်သွား၏။

"ဟေ့ ငါ့ကိုအကြာကြီး ထားမသွားနဲ့"

အော်ပြောသံကို ကြားမိသလား မကြားမိဘူးလားမသိ လှစ်ခနဲ ကုန်း

လျှောလေးမှာ ပျောက်သွားလေသည်။ ။

ထိုအခါ အိမ်စည်ရှင်သည် အမိပျောက်သားငယ်ကဲ့သို့ ချက်ချင်းပျာ
ယာခတ်သွားသည်။ ။

"ဟေ့ ဟေ့ စည်ရှင်ပါ လိုက်မယ်လေ၊ စည်ရှင်ကို မထားခဲ့နဲ့။ "

ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားပြီး သူပျောက်ကွယ်သွားသော ကုန်းဆင်းက
လေးနားသို့ ရောက်လာ၏။

"ဟင် "

တက်လာစဉ် သူဆွဲခေါ်လာစဉ်က ဤမျှအထိ မြင့်လိမ့်မည်ဟု မထင်
မှတ်ခဲ့ပေ။

ခုတော့ အကူမပါဘဲနှင့် မဆင်းရဲပေ။ ထို့အပြင် ဘယ်ဘက်ကို ထွက်
သွားသည် မသိ၍ တောင်ကုန်းအစွန်းနားမှာ ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ရပ်နေမိ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသည် ကို ဆယ်နာရီလောက် ကြာသည် ဟု မှတ်
ထင်ကာ ဟိုဒီကြည့်ရင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာ ငိုရှိုက်နေမိသည်။ ။

သူရောက်လာသောအခါ အိမ်စည်ရှင် မျက်ရည်ချောင်းမှာ နှစ်နေ
လေ၏။

"ဟောဗျာ ငိုနေလိုက်တာ ကလေးလေးကျနေတာပဲ၊ ရေသောက်ချင်
တယ်ဆိုလို့ ရေသွားရှာတာ၊ ရော့ရော့ သောက်လိုက်"

ဖက်ရွက်ကို ကန်တော့ပုံချိုး၍ နှစ်ထုပ်ထုပ်လာသော သူ့ကို တွေ့ရ၍
ရေသောက်ရန်ပင် မလိုတော့ပါ။ သူသည် သူမအတွက် အားအင်ကြီးတ
စ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။ ။

"စည်ရှင်လေး ရွှေစည်ရှင်လေးရယ်၊ ကြည့်စမ်း မအိပ်ဘဲနဲ့ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"

"အို နှောင်းနှောင်းကလည်း လန့်လိုက်တာ"

အိမ်စည်ရှင်က အတွေးလေးမပြီးဆုံးမီ လာခေါ်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းချွန်သွား၏။

"ကလေးအိပ်နေသလားလို့ လာကြည့်တာပါ။ ကဲ ... မအိပ်သေးရင် လာခဲ့၊ မေမေကြီးက နေ့လယ်စာစားဖို့ စောင့်နေပါတယ်"

ထိုအခါ အိမ်စည်ရှင်သည် ခါးလေးကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ရင်းက -

"အင်း အိပ်လိုက်စားလိုက်နဲ့ ဒီလောက်ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ လောကကြီးထဲ ရောက်လာရတာကိုက မကောင်းပါဘူး"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ကလေးရဲ့၊ ပါးစပ်က ဘာတွေထွက်နေရတာလဲကွယ်၊ လူ့အဖြစ်က ရခဲ့ပါဘိနယ်၊ အဲဒီစကားတွေကို မေမေကြီးရှေ့မှာ မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ နှောင်းနှောင်းက မဆုံးမလို့ ဖြစ်နေပါဦးမယ်"

"အိုး နှောင်းနှောင်းလား မဆုံးမတာ၊ ဒီမှာ နားအုံ၊ နားရင်း၊ နားစည်၊ နားအမှေးပါးတွေမှာ ပူထူပြီး နှောင်းနှောင်းရဲ့ ဆုံးမသံချည်းပဲ ကြားနေရတာ၊ ကဲ ဗိုက်ဆာပြီတဲ့ ၊ ဗိုက်ထဲက ပိုးတွေ သောင်းကျန်းနေပြီ နှောင်းနှောင်းရေ တဲ့တာ ..."

"ဟဲ့ ဟဲ့ ကလေး ... အမယ်လေး ပြေးသွားပြန်ပြီ၊ ဘုရား ဘုရား"

ဒေါ်ခင်နှောင်းသည် သူ့ရင်ကို လက်နှင့်ဖိကာ အလန့်တကြားရေရွ

တံရင်းက အိမ်စည်ရှင်နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက် လာလေသည်။ ။

အိမ်စည်ရှင်က အိမ်တွင် အဘွားချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းကို မေ့လျော့ကာ ဘောင်းဘီအဝါပွပွ အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွနှင့် ဖိုသီဖတ်သီ ရောက်လာသဖြင့် ထမင်းစားပွဲ ထိပ်တည့်တည့်တွင် ခန့်ညားစွာထိုင်နေသော အိမ်စည်ရှင်၏ အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ထိုမျှမက မိန်းကလေးလူနွဲ့ ပျက်ယွင်းစွာဖြင့် အပြေးအလွှားရောက် လာပြီး ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သစ်တော်သီးကို ကောက်ယူ၍ တရွမ်းရွမ်း ကိုက်ဝါးနေသည် ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်၍ မရသော ဒေါ်ခင်မိကြီးက -

"ဟဲ့ အိမ်စည်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ အလောသုံးဆယ် လုပ်နေရတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းစားလေ"

"ဗိုက်ဆာနေတာ ကြာပြီ၊ မေမေကြီးမှ လာမခေါ်တာ"

"ကလေး ကလေး အို ကလေးက သိပ်ဆာနေတာ၊ ကျွန်မကို ဂျီကျနေတာ၊ ကျွန်မမကျွေးမိတာ ကျွန်မအပြစ်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကလေးက လူနွဲ့မရ ဖြစ်နေတာ၊ ဖြည်းဖြည်းစားနော်ကလေး၊ နှောင်းနှောင်း ဖြည်းဖြည်းကျွေးမယ်"

နှောင်းနှောင်းက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်လျက် ဖာဖာထေးထေးလုပ်ရင်းက အိမ်စည်ရှင် ဖြည်းဖြည်းစားနိုင်ရန် ထိန်းပေးလိုက်၏။

"ဒေါ်ကြီးနှောင်း၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုဆာလောင်နေတာကို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ သူစားတတ်တာတွေကို စာရင်းနဲ့ ရေးပေးထားပါ၊ အိပ်ခန်းထဲ ဝယ်ထည့်ထားပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်များ နေလို့ တာဝန်မကျေ ဖြစ်သွားတယ်၊ ရော့ကလေး ထောပတ်သီးဖျော်ရည်အေးလေး

သောက်လိုက်ဦး"

သူမလက်ထဲသို့ ဖျော်ရည်လာပေးသော ဦးဘရန်ရှောင်ကိုကြည့်ကာ အိမ်စည်ရှင်သည် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို တစ်လှည့် ဦးဘရန်ရှောင် ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွား၏။

"ဘာလိုအပ်သေးလဲ၊ ဒီဖျော်ရည်ကို မကြိုက်ဘူးလား"

"သိပ်ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဘရန်က ဒီထောပတ်သီးဖျော်ရည် ကို မော့သောက်လို့ မရဘူးပေါ့နော်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ထောပတ်ဆီတွေ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ ကပ်ကုန်မှာ ပေါ့ ခစ် ခစ် ခစ်"

"ဟဲ့"

အိမ်စည်ရှင်၏ စကားကို အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင် တော့သဖြင့် အဘိုးက -

"ခင်နှောင်း ... နင် ဒီကောင်မလေးကို သိပ်အလိုလိုက်ထားသလား"

"ခင်နှောင်း သူစားချင်တာကို ပြီးမှ လာပို့မယ်၊ သူ့ကို မြန်မြန် အခန်း ထဲခေါ်သွားစမ်း၊ နင်ဆုံးမထားရင် ဒီလိုပြောရဲမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သခင်မကြီး၊ နှောင်းနှောင်းကို အပြစ်ပေးပါ၊ နှောင်းနှောင်း မဆုံးမလို့ ပါ၊ လာ လာ ကလေး"

နှောင်းနှောင်းသည် အသံတုန်တုန် မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် အိမ်စည်ရှင် အား အသာအယာ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည် ။

"မေကြီးတို့ စည်ရှင်ကို ချုပ်ချယ်ပြန်ပြီ၊ ချုပ်ချယ်ပြန်ပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီး၊ သူ့ကို မချုပ်ချယ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ သူ ဘာမှ နားလ

ညီသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကဲ ထိုင်ထိုင် ကလေး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စား ပါ၊ ပျော်သလို နေပါကွယ်"

ဘရန်ရှောင် တားနေလျက်ကပင် လှစ်ခနဲ ထပြေးသွားတော့သည်။ ။

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ မျက်နှာမည်းပြီး မြေးအတွက် ရှက်လွန်း၍ ခေါင်းပင်မဖော်နိုင်တော့ပေ။ ဤသည် ကို ရိပ်မိသော ဘရန်ရှောင်က ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ဖန်ခွက်များကို လိုက်ချပေးရင်းက -

"ဘဘတို့ က ကလေးကို အိမ်ထဲမှာ ပဲ ထားထားနေတာကိုး၊ လောကကြီးအလယ်ကို ခုမှ ရောက်လာတော့ ယောင်လည်လည်နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းနေတာပါ၊ သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး မိုက်ရိုင်းတာကို ကြီးမေမခံနိုင်ဆုံးပဲ"

"ဪ ကြီးဒေါ်ရယ် ... ဘရန်ရှောင်က တခြားလူလားဟင်၊ ကြီးဒေါ်ရဲ့ သားသမီးပါပဲ၊ ဘရန်ရှောင်ကို အားမနာပါနဲ့ "

" မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီကောင်မလေးက သိပ်ဆိုးလွန်းလို့ သူ့ကို အိမ်ထဲမှာ ထားထားပြီး သင်ပေးနေတာတောင် အမှတ်မထားဘူး"

"အဲဒါကြောင့် ဖြစ်တာပဲ၊ အိမ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့ ကြီးမေရယ်၊ တက္ကသိုလ် တက်ပါစေ၊ အပြင်မှာ ရွယ်တူချင်း ပေါင်းသင်းတတ်ပါစေ၊ ဘရန်လက်ကို အပ်လိုက်ပါ၊ ဘရန် သူ့ကို ကောင်းကောင်း ထိန်းထားပါ့မယ်"

"မင်းက ငယ်ငယ်ကပဲ သူ့ကိုထိန်းခဲ့ဖူးတာ၊ ကြီးလာတော့ ခေါင်းကြောမာတာ သူ့အဖေအတိုင်းပဲ"

"စိတ်ချပါ ဘကြီးရယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်"

အဘိုး ဦးထွန်းလှိုင်က ထိုင်ရာမှ ထကာ ခေါင်းကိုယမ်းရင်း လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။

"သူ့ကို အိမ်မှုကိစ္စပဲ သင်ပေးလိုက်တော့ ခင်မိကြီးရေ၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘယ်မှ မသွားစေနဲ့ တော့"

အဘိုး၏ အမိန့်က ပြတ်သားသကဲ့သို့ ဘရန်ရှောင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း ခိုင်မာလှသည်။ ။

"မင်းလေးကို အိမ်တွင်းပုန်းဘဝက ဆွဲခေါ်ပါ့မယ်"

ဘရန်ရှောင်သည် အဘိုး၏ ရက်ကန်းစက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ မန္တလေးတွင် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ညဆိုင်းအလုပ်သမားများ နှင့် နေလာခဲ့သည်။ ။ ချိတ်အဆင်ဆန်းများကို ဆန်းပြားစွာ တီထွင်နိုင်သောကြောင့် အဘိုးနှင့်အဘွားတို့ ၏ အားအထားရဆုံး ဘယ်လက်ရုံးဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက် စာပေးစာယူ သင်တန်းတက်ကာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အထိ ဘရန်ရှောင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ။

ဘရန်ရှောင်၏ မိဘများ သည် မြစ်ကြီးနားဇာတိဖြစ်၍ ဖခင်ဆုံးသွားသောကြောင့် မိခင်ကိုလုပ်ကျွေးရင်း မန္တလေးမှာ ပင် နေနေခဲ့သည်။ ။ မိခင်က ရိုးရာကချင်လွယ်အိတ်နှင့် အဝတ်အထည်များကို ဂျပ်ခုတ်ဖြင့် တနိုင်ရက်လုပ်နေ၏။

ထို့နောက် မိခင်အသက်ကြီးလာသောအခါ ဘရန်ရှောင်က မြစ်ကြီးနားသို့ပြန်ကာ မိခင်နှင့်အတူနေရင်း ကျေးဇူးရှင် အဘိုးနှင့်အဘွားက အရင်းအနှီးထောင်ပေးသဖြင့် မြစ်ကြီးနားပြန်ရောက်သော ငါးနှစ်ကာလအတွင်း ဘရန်ရှောင်မှာ တိုးတက်ကြီးပွားသွားလေသည်။ ။ မိခင်လည်း

ဆုံးပါးပြီး ဦးလေးဘရန်ဆိုင်းနှင့် နေနေရ၏။

ဘရန်ရှောင်ရှိစဉ်က အိမ်စည်ရှင်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်သာသာရှိသေး၏။ ဘယ်သွားသွား နှောင်းနှောင်းနှင့်အတူ ဘရန်ရှောင်က ကားမောင်းလိုက်ပို့ပေးနေကျ ဖြစ်သည် ။

ယခု အိမ်စည်ရှင် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်မှ ဘရန်ရှောင်ကို ထပ်မံတွေ့ရသောအခါ ဘရန်ရှောင်က တိုးတက်ကြီးပွားပြီး လူကြီးစာရင်းဝင်ကာ မြို့မျက်နှာဖုံးဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ အသက်ကြီး၍ စီးပွားရေးကို စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ မဦးစီးနိုင်သော အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ ဘရန်ရှောင်၏ အရိပ်သို့ ပြန်ဝင် လာပြီး မြေးမလေးအိမ်စည်ရှင်အား ဆယ်တန်းအောင်သည် နှင့် ဆယ်နှစ်နီးပါးကွာသော ဘရန်ရှောင်နှင့် လက်ထပ်ပေးရန် ရည်ရွယ်လိုက်၏။

ဘရန်ရှောင်ကိုယ်တိုင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

မြစ်ကြီးနားမှ မန္တလေးသို့ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်သာရောက်ပြီး အိမ်စည်ရှင်နှင့် မတွေ့ရသေး၍ သူ့အိမ်သို့ အလည်အပတ်ခေါ်ကာ ရင်းနှီးမှုကို ယူချင်ခါမှ အိမ်စည်ရှင်က လမ်းမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီး ဦးလေးဘရန်ဆိုင်းက တောထဲမှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ပတ်ရှာရင်းက ဆိုင်ကယ်မှောက်ကာ ဆုံးသွားရသဖြင့် ဘရန်ရှောင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ပျက်ခဲ့ရသည် ။

ဦးလေးအသုဘကို လုံးပမ်းနေရသဖြင့် အိမ်စည်ရှင် ပျော်အောင်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူမစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

"ဟူး ..."

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ စောစောက အိမ်စည်ရှင် မသောက်ရသေး

သော ထောပတ်သီးဖျော်ရည်နှင့်မုန့်များ ၊ သစ်သီးများကို ဗန်းထဲမှာ ထည့်ကာ သူကိုယ်တိုင် အိမ်စည်ရှင်အခန်းသို့ တက်လာခဲ့၏။

"ပြန်မယ် နှောင်းနှောင်း၊ စည်ရှင်ပြန်မယ်၊ ဒီအိမ်က မန္တလေးအိမ်လိုပဲ ပျင်းစရာကောင်းတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ မနေချင်ဘူး"

ငိုလျက်ပြောနေသော အိမ်စည်ရှင်၏ အသံကိုကြားရသောအခါ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်းက စေ့ထားသောတံခါးကို အသာခေါက်ရင်း -

"စည်ရှင် ... စည်ရှင်လေးရေ"

"ဟော ဦးဘရန် လာပြီ၊ တိတ် တိတ်"

နှောင်းနှောင်းကိုယ်တိုင်ကပင် ယခင်ကကဲ့သို့ "ဘရန်"ဟု မခေါ်တော့ဘဲ ဦးဘရန်ဟု အိမ်စည်ရှင် ခေါ်သလို ပြောင်းခေါ်ခဲ့သည် ။

"နှောင်းနှောင်း၊ သူ့ကို စည်ရှင်မတွေ့ချင်ဘူး"

အိမ်စည်ရှင်က စောင်ကို ခေါင်းထဲဆွဲခြုံပြီး အိပ်လိုက်၏။

"ဟယ် အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ လေ"

"ဟင့်အင်း၊ ဒီလူကြီးကို ခုမှ အားလုံးက ဘာလို့ ကြောက်နေရတာလဲ ၊ အိမ်စည်ရှင် သူ့ကိုမကြောက်ဘူး"

"မကြောက်ပါနဲ့ ကွယ်၊ စည်ရှင်မကြောက်တာကို ဘရန်ရှောင်သိပါတယ်၊ ကဲ ... ထ မုန့်စား၊ စားပြီးရင် စည်ရှင်သွားချင်တာကို ငယ်ငယ်ကလိုပဲ ဘရန်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်"

"ဟာ ... တကယ်လား"

ချက်ချင်းပင် စောင်ကိုဆွဲခွာပြီး ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်၏။ နှောင်း

နှောင်းက ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် အနားမှ ဖယ်ခွာလိုက်သည်။ ။

အိမ်စည်ရှင်နှင့် ဘရန်ရှောင်တို့ ၏ ရင်းနှီးမှုကို သူတို့လိုလားလျက်ရှိသည်။ ။ သို့မှ ပင် အသက် ၇၀ ကျော်နေပြီဖြစ်သော အဘိုးအဘွားတို့ စိတ်ချရမည်။ အသက် ၆၀နားနီးနေသော နှောင်းနှောင်းလည်း စိတ်အေးချင်နေပြီ။

"တကယ်ပေါ့ကွယ်၊ ဦးဘရန်က ညာနေမှာ လား"

"ဟင်း ... ညာနေတာပဲ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနဲ့ လူကြီးလိုလို၊ လူဆိုးဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ကြီးလိုလို လုပ်နေတာ"

"ဘုရားရေ လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီး ..."

"အင်းပေါ့ ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးလိုလေ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနဲ့ "

"ကိုယ် နှုတ်ခမ်းမွေးထားတာကို ကလေးက မကြိုက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဒီလိုဆို တစ်နေ့မှာ ရိတ်ပေးမယ်၊ ခုတော့ မရိတ်သေးဘူး"

"ဟင် ... ဘယ်နေ့လဲ"

ဘရန်ရှောင်က အိမ်စည်ရှင်အား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ "ကလေးနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ နေ့"ဟူ၍ ရင်ထဲမှ ပြောလိုက်သော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ ပြောမထွက်ဘဲ ပြုံးလျက် -

"နောင် လေးနှစ်ကြာရင်လေ"

"ဟင်း ..."

အိမ်စည်ရှင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက

ဘရန်ရှောင်နှင့် လက်ပွန်းတတီးနေ လာပြီးမှ ဒီနှုတ်ခမ်းမွေးကြောင့် ရ ပြောင်းကာ ရှုတည်တည်ဖြစ်နေသော ဘရန်ရှောင်ကို အလိုလိုရှိန်သွား ရခြင်း ဖြစ်၏။

"အဲဒီလောက်ကြီးကြာအောင် ဘာလို့ ထားနေရတာလဲ၊ နှုတ်ခမ်းမ ယားဘူးလား"

"ကလေးကလည်း ကွာ ကြံကြံဖန်ဖန်"

ဘရန်ရှောင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်းက အိမ်စည်ရှင်၏ ပါးလေးကို ဖွဖွလေး ဆွဲလိမ်လိုက်၏။

ဘရန်ရှင်ထဲ ထိတ်ခနဲခုန်သွားသည် ။ ယခင်က တင်းတင်းမိုမိုလေး ဖြစ်နေသော ပါးပြင်သည် ယခုအခါ နူးညံ့အိသက်နေသောကြောင့် တ အံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။ နောက်ထပ်မကိုင်ရက်အောင်ပင်။ ပန်းသွေးရောင် ထသွားသော ပါးလေးကို ထိကိုင်ရသည် မှာ နာများ သွားလားဟု သံသ ယနှင့် ငေးကြည့်နေစဉ် -

"ဦးဘရန် ခုပို့ပေးမှာ လား"

"အေး ပို့ပေးမယ်၊ ကလေး ဒါတွေကိုစားလေ၊ ဗိုက်ဆာတယ်ဆို"

"ဦးဘရန် ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ သိပ်တောင် မဆာတော့ပါဘူး"

"စားပါ၊ စားပြီးသွားမယ်"

ဆားမုန့်လေးကိုက်ကာ ထောပတ်သီးဖျော်ရည် သောက်လိုက်၏။

"ဒီမုန့်တွေကို ဦးဘရန် ပို့ပို့ပေးနေတာ မဟုတ်လား၊ စည်ရှင် သိပ်ကြိုက်တာ"

"ကလေးကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ပို့ပေးတာပေါ့"

"ဦးဘရန်လာတိုင်း စည်ရှင်က ကျောင်းသွားနေတာဆိုတော့ မတွေ့လိုက်ဘူး၊ ဦးဘရန်ကို အရင်ကလိုပဲ သေးသေးပိန်ပိန်လေးလို့ ထင်တာ၊ ဒီကိုရောက်တော့ နှောင်းနှောင်းက အဲဒါ ဦးဘရန်လို့ ပြောတာ စည်ရှင် မမှတ်မိဘူး၊ နှောင်းနှောင်း နောက်နေတယ်ပဲထင်နေတာ"

"ဦးဘရန်က ဘာတွေပြောင်းလဲသွားလို့ လဲ"

အိမ်စည်ရှင် မုန့်လည်း စား စကားလည်း ပြောနှင့် ကလေးဆန်သော အမူအရာကို ဘရန်ရှောင် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

"အများကြီး ပြောင်းလဲသွားတာပေါ့"

"ကဲပြော ... ဘာတွေပြောင်းလဲသွားလဲ"

"ဝလာတယ်"

"အင်း အသက်ပဲ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီပဲ ကလေးရယ်၊ လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ"

"နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ရှိလာတယ်"

"လူကြီးစတိုင်လေ၊ မကြိုက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း မကြိုက်ဘူး"

"ကလေး တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ဘွဲ့ရရင် ရိတ်မယ်"

ထိုအခါ အိမ်စည်ရှင် ငေးငေးလေး ဖြစ်သွား၏။

"ဘိုးတို့ ဘွားတို့ က တက္ကသိုလ်မတက်ရဘူးလို့ ပြောနေတယ်"

"ဦးဘရန် ဝိုင်းပြောပေးမယ်"

"တကယ်"

ဘိုးဘွားက ဦးဘရန်စကားဆိုလျှင် လက်ခံပြီးသားဖြစ်ကြောင်းကို
ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်စည်ရှင် သိပြီးသားပင်ဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးကိုစာချုပ်တွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားပြီးမှ
ကလေးသွားချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်ကို သွားရမယ်၊ ဒါမှ ဦးဘရန်လည်း ဘိုး
နဲ့ ဘွားကို ပြောလို့ ရမယ်"

"အိုး စည်ရှင် တက္ကသိုလ်တက်ရလို့ တော့ ဘာစာချုပ်တွေပဲ ချုပ်ရချူ
ပ်ရ သွားမယ်၊ ဦးဘရန်သာ ပိုင်အောင်လုပ်ထား၊ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ မန္တ
လေးတက္ကသိုလ် မဟုတ်ဘူး နော်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ မန္တလေးတက္ကသို
လ်မှာ ဆိုရင် ဘာမှ မထူးဘူး၊ အိမ်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ သွားရင်း ပြန်ပိတ်လှော
င်ခံနေရဦးမှာ ပဲ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တက်မယ်၊ မာလာဆောင်မှာ နေမ
ယ်"

အိမ်စည်ရှင်က မျက်လုံးလေးမှေးစင်းကာ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲသို့
လွင့်မျောသွားလေ၏။

ဘရန်ရှောင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ ။
